

tina terugwijken. Alleen wie daarvan uitgaat, verstaat Israels geheel exceptioneel positie.

DR. A. K.

„Mijner vergeten“.

Zij hebben geschenken in u genomen, om bloed te vergieten; woeker en overwinst hebt gij genomen; en gij hebt geldgierigheid gepleegd aan uwen naaste door verdrukking; maar gij hebt Mijner vergeten, spreekt de Heere HEERE.

Eschiel 22: 12.

Hoe verstaat ge het „vergeten van uw God“? Verstaat ge daardoor, dat iemand nooit meer aan zijn God denkt, dan natuurlijk vindt ge zulke onadenkende en lichtzinnige personen onder de belijders, in Christus' gemeente, niet. Er is te veel dat u gedurig aan uw God herinnert. Lief en leed in ieders leven doet vanzelf tot God opzien. Gevaar en tegenspoed doet tot God om hulpe en uitredding roepen. Aangrijpende gebeurtenissen, ook buiten onze woning, wijzen vanzelf op Hooger hand. Het ratelen van den doender of het schitteren van het firmament brengt onder den indruk van Gods majesteit. Al is 't dan ook maar een voorbijgaande gedachte, gedacht aan God wordt er wel. Van een volstrekt vergeten ten aanzien van onze God is zelfs onder hen die met de belijders ook maar meeloopen, geen sprake.

De steeds in de profetie terugkerende klage van het „Mijner vergeten“ heeft dan ook dieper zin; een zin het diepst gevoeld, zoo het tusschen Israel en Jehovah, op grond van het Verbond, een klage over en weer wordt. Een klage van Jehovah dat Israel zijn God, maar evenzoo een klage van Israel dat God zijn volk vergeet, en zulks wel onder het tuit betuigen, dat de zanger die deze klage opheft, zelf zijn God niet heeft vergeten, maar God wel hem. „Hoe lang, Heere, zult gij mij steeds vergeten.“ „Ik zal tot God zeggen: waarom vergeet gij mij?“ „O, Heere, vergeet de hoop u ver ellendigen niet in eeuwigheid.“ „Sta op, Heere, vergeet de ellendigen niet.“ Dan weer de vraagende nitroep: „Heef God vergeten genadig te zijn“. En ten slotte de nog krasser betinging: „Nochtans hebben wij u niet vergeten“, of bijna met eedwering: „Zoo wij u naam onzes Gods hadden vergeten“.

Zoo bedield is „vergeten“ in Verbondstaal genomen als in den steek laten, dienst en hulp onthouden, overlaten aan zijn lot, niet om bekommeren of om bekrenken, over en weder doende alsof de ander ons niet aanging, ons aan hem onttrekken, en in onverschilligheid bij hem voorbijgaan.

Is Israel in nood, en swoegt het in zijn ellende, dan vergeet God zijn volk, zoo hij niet opstaat tot Israels hulp. En is Jehovah bij de volken versmaad, dan vergeet Israel zijn God, zoo het niet oprijst om tegenover de volken de ere zijns Gods hoog te houden. Een moeder kan haar zuigeling niet vergeten, d. w. z. niet hulpeloos aan zichzelf overlaten, omdat het 't kind van haar schoot is, maar zelfs, of schoon dit kon, dan noch zoo Jehovah Israel niet vergeten, omdat Hij de Rotsteen is die Israel gemaakt heeft. En in dien band ligt nu ook het volk Gods aan zijn God gebonden. Zijn God verloochenen, kan het volk des Heren niet. Als het er op aankomt, staat het er op getuigt voor de ere van zijn Koning. Omdat God zelf woning in het hart zijns volks heeft gemaakt, kan dit volk zijn God niet uit zijn hart vergeten.

Maar zonder meer is er toch aan den hoogen eisch, dat u uw God in uw hart zal leven, nog niet voldaan. Die eisch toch is niet maar, dat ge uw God niet ganschelijk, maar dat ge hem nooit zult vergeten; dat steeds uw gedachte nabij uw God en uw God in uw gedachte nabij zal zijn. Zult 't wel zijn, dan mag er nooit scheiding tusschen God en ons hart wezen, en moet de belijdenis „Ik zal den gedurigen u zijn“, waarheid in uw binnenste wezen. Dan is het niet genoeg, dat ge soms, dat ge een enkel maal weer aan uw God denkt, als iets dat u van buiten overkomt u weer aan uw God doet denken, of in ernstig schuldbesef u weer voor zijn vreesbaar roept, maar dan moet 't zijn een bestendig, een onafgebroken in gemeenschap met God verkeer, tot ge ten leste in een zielstoestand geraakt, waarin ge steeds als voor zijn aangezicht wandelt, en steeds zijn gedachtenis in u omdraagt, koestert en aankweekt. Niet enkel in een stille ure van overdenking of zielebeëindiging, maar zonder ophouden, zonder tusschenpoelen, aldoor. En zoo opgevat is elke pauze die hierbij intreedt, al wat ons toch weer afrekt, altoos weer een vergeten van uw God, zoo dat uw God op u neerlende, het in zichzelf betuigen moet: „Mijner vergeten“.

Dat ge uw God niet vergeet, als ge in nood zit, of gevaar u bedreigt, of de „weelodende distel“ (Es. 28: 24) u kwelt, of een bange taak u wacht die in spanning houdt, is nog niet meer dan zelfucht, en heeft met vroomheid van de echte soort noch niets uitstaande. Dan is het omdat ge uw God noodig hebt, dat ge zijner denkt, en zijt niet gij het, die uit liefde aan uw God denkt, maar dan is het u uw God die door den dood tot het denken aan Hem dwingt. En gaat uw vroomheid niet dieper, dan is zóó de nood niet weer voorbij, of ge trekt u toch weer van uw God af en in de wereld terug, verstoort uw zinnen, en gaat toch weer van Hem die u hielp, de klage uit: „Mijner vergeten“. En dan eerst kunt ge zeggen, dat ge uw God niet vergeet, zoo uw God in de wereld uwer gedachten het éne en eenige Middenpunt is geworden; zoo ge innerlijk gevoelt hoe hij u bezet van achteren en van voren; zoo het besef van zijn heilige alomtegenwoordigheid beiden in uw lichaam en in uw ziel is overgedragen; zoo ge, eenzaam in uw vertrek neersittend, steeds voelt dat uw God bij u is, ja, zoo dat het u even onmogelijk is uzeven buiten uw God te denken, als het ondenkbaar is, dat ge gedachte aan u zelf zoudt verliezen. Het slot van Psalm 73 en de zielservaring van Psalm 139 onafgebroken in u doorgaande.

Toetst ge daaraan nu de werkelijkheid, we zeggen niet in de heidense wereld, maar onder het volk des Heren, wat gaapt er dan niet een diepe kloof tusschen wat het zijn moet en tusschen wat het is. Vooral bij de jongeren, maar toch evenzeer bij de ouderen van dagen. Er wordt in al onze kringen geboden, maar hoe vaak dwaalt niet zelfs onder het

bidden ziel en sin naar allerlei andere dingen af. Vooral bij het gemeenschappelijk gebed, dat vaak veel te lang gerekt wordt, maar ook toch in het particulier gebed, dat door niemand dan door God kan worden beluisterd. Hoe meer dan eens zouden we, als ons na het opstaan van het gebed op den man af gevraagd werd: „Zijt ge in uw bidden bij uw God geweest“, eerlijkweg zelf beschaamd met een ontkenning moeten antwoorden. En ook met onzen lofsang thuis of in de kerk, is het vaak niet anders. Dat er wel gezongen wordt, dat wel de stem met de klanken, maar niet de ziel met de woorden meegaat. Zoo zelfs, dat Hij die ons hart kent en onze nieren proeft, maar al te vaak zelfs van dit bidden en van dit zingen klagen moet: „Mijner vergeten“!

En waar het zoo zelfs onder ons bidden en onder ons zingen kan zijn, wat dan te zeggen van de lange uren van den dag, die we in verkeer met menschen, in onze levens-taak, op wandeling, of in lectuur doorbrengen? Luther sprak van schietgeboden, waarmee hij bedoelde, dat telkens onder onze arbeid of onder ons verkeer met menschen, zonder woorden, een verzuiging uit onze ziel naar God kan opgaan. Toch is zelfs dat niet het genoeg. Zal het goed zijn, dan moet onze gemeenschap met onzen God onafgebroken zijn, niet natuurlijk in onze gedachten, voor zooverre dit bij ons denken een bepaalden vorm aanneemt, maar wel in ons levensbesef, in ons innerlijk en verborgen zelfgevoel. Als de zon haar stralen spreidt, en met heel de natuur ook u verwarmt, en koestert, dan zult ge daarom niet van seconde tot seconde gedachten over de zon in u doen opkomen, maar toch zijt ge geen oogenblik zonder den indruk van haar goed in u levensbesef. Ge kunt niet zijn, alsof de zon er niet was. Ge kunt geen oogenblik vergeten dat ze er is en dat ze u bestraalt. En zoo ook moet het voor u met uw God worden. Rustig uw taak volbrengen, en toch geen oogenblik het besef missen, dat uw God er is, en voor u is, en ook u met Zijn liefde bezielt.

Zeker, er zijn oogenblikken, dat ge met opzet alle andere dingen uit uw hart en uit uw hoofd bant, om aan niets dan aan uw God te denken. Zoo moet al u widden, al u lofsingen zijn, en ook buiten u bidden en lofsingen moet ge de stille oogenblikken kennen van opzettelijke overpeinsing en meditatie, dat er niets anders dan uw God voor u bestond. De werkelijk vrome voelt hier vanzelf behoefte aan. Naar mate de jaren klimmen, gevoelt men die behoefte sterker. En de vrucht ervan is zoo rijk. Maar toch mag hierin niet heel ons leven opgaan. God roept ons niet, om zullenbeligen te zijn, maar om in het leven onze taak te vervullen, en dan legt die taak op ons denken beslag, en kan er geen andere bewuste gemeenschap met onzen God werken, dan in het onuitgesproken levensbesef.

Die zielstoestand nu wordt niet opeens de onze. Wie zich voor een zware, veelomvattende, geheel buiten het heilig gebied liggende levens-taak geplaatst ziet, wordt telkens afgetrokken, moet zijn gedachten bij heel andere dingen bepalen, en daarbij zoo wakker bij zijn plicht en roeping zijn, dat hij er in leeft, er geheel inzit, en al zijn beste krachten er aan wijdt.

Is nu het gemeenschapsleven van de ziel met God nog pas aan het opkomen, dan voelt hij zich telkens verstrooid, en door de dingen van zijn levens-taak ingenomen, zoodat het besef van zijn leven met zijn God gedurig verdoeld wordt, en hij eerst na ver verdoeld te zijn weer tot bezinning komt, en weer de gemeenschap met zijn God opzoekt. De geur van de heilige zelf des Geestes is dan nog te zwak, om door zijn arbeid en door zijn dagtaak door te dringen. Het zijn dan nog twee deelen in zijn leven, het éne de dagtaak, en het andere de enkele oogenblikken dat hij nabij zijn God leeft.

Maar gaandeweg betert dit toch. De geur van de heilige zelf des Geestes wordt sterker. Van zijn levens-taak gaat niets af. Er legt die bij het klimmen der jaren nog te meer beslag op hem. Maar onder die levens-taak schuift het heilige steeds meer door. De scheiding wordt al minder. Zijn Godsbesef begint al meer met zijn levensbesef saam te vallen. Zijn vrome leven en zijn plichtleven wordt al meer één. Steeds minder kan hij zichzelf buiten zijn God voelen. Er komt meer innigheid in zijn gemeenschap met zijn God. Die gemeenschap hangt al minder aan zijn denken en willen en doen, maar dringt steeds dieper in het middenpunt van zijn zielbestaan door. Van een vergeten van zijn God, om Hem dan weer opnieu op te zoeken, komt al minder sprake. Hij loopt al minder zelf en voelt zich al meer door zijn God in den leidband zijner liefde gedragen. Het opzettelijke vrome valt weg, het onopzettelijke en vanzelf bij zijn God zijn wordt al meer zijn gewone zielstoestand. Daar komen dan wel weer tegenvallers in, dat zijn ziel er weer uitraakt, maar dit stuit hem dan onmiddellijk, hij kan er niet in rusten, en hijgaat keert hij zich weer naar zijn God toe. En dan laat zijn God zich weer vinden. Het was dan voor een oogenblik wel: „Mijn God vergeten“, maar om aanstands weer in een: „Ik zal den gedurigen u zijn“ over te gaan. En zoo alleen groeit en waait de echte vroomheid.

DR. A. K.

Amsterdam, 10 Februari 1911.

Van meer dan een zijde werd ons gevraagd, wanneer de Regeering de verklaring had afgelegd, dat ze bij de aanstaande grondwetsherziening een voorstel tot wijziging van artikel 171 zou doen, waardoor het onrecht, onze Kerken aangedaan, zou weggenomen worden. Men had de Kamerverslagen nageslagen, maar zulk een verklaring nergens kunnen vinden.

Nu heeft blijkbaar een al te gedrongen en daarom minder gelukkig gestylerde volzin hier tot een begrijpelijk misverstand aanleiding gegeven, dat we ons daarom haasten te herstellen. We vroegen in ons artikel van 15 Januari, of het wenschelijk was, dat de Synode aan de Overheid om herstel van grieven vroeg, „nu de Regeering verklaard heeft, dat zij bij de aanstaande grondwetsherziening een wijziging van Art. 171 aan de orde zal stellen, en daarbij ook rekening zal worden gehouden, met het onrecht onze Kerken aangedaan.“

De laatste zinsrede sloeg niet op een rechtstreeksche verklaring der Regeering, maar was door ons aan die verklaring toegevoegd, omdat ze logisch voortvloeide uit het verband, waarin die verklaring was afgelegd. Maar ook de voorafgaande zinsrede had juistler moeten uitgedrukt worden; er had

moeten staan, dat uit een verklaring van den Minister van Financien bleek, dat de Regeering de noodzakelijkheid van een wijziging van artikel 171 erkende, en blijkbaar voornemens was, dit punt zoo mogelijk bij de aanstaande grondwetsherziening aan de orde te stellen.

De zaak is n.l. deze, dat verschillende leden der Tweede Kamer in het voorloopig verslag over de Staatsbegroting van 1911 bij de Regeering er op aangedrongen hadden, dat zij bij de aanstaande grondwetsherziening ook een wijziging van artikel 171 zou voorstellen; terwijl daarbij als een der voornaamste motieven dienst deed, dat door de bestaande regeling groot onrecht aan de Gereformeerde Kerken werd aangedaan. Aldus toch luidde § 14 Financieele bemoeiing van den Staat met de Kerk: „Eenige leden wenschen er bij deze gelegenheid op te wijzen, dat de verwerping, door de Eerste Kamer, van het wetsontwerp betreffende het tractement van den zeventienden predikant der Nederduitsch Hervormde gemeente te Rotterdam, de noodzakelijkheid van een afdoende regeling van de financiële bemoeiing van den Staat met de Kerk weer in een helder licht heeft gesteld. Zij hoopten daarom, dat de Regeering bij de grondwetsherziening, welke in voorberediging is, dat belangrijke vraagstuk niet zal voorbijgaan. Hoe onbillijk de tegenwoordige toestand is, blijkt wel het duidelijkst uit het enkele feit, dat van het bedrag van bijna twee miljoen, dat de Staat in de kosten der kerkengemeenschappen bijdraagt, alleen de Gereformeerde Kerken niets ontvangen.“

De Minister antwoordde hierop in de Memorie van Antwoord, dat hij „de noodzakelijkheid van een afdoende regeling van de financiële verhouding tusschen Staat en Kerk beaamt, en hoopte, dat bij een eventuele Grondwetsherziening het mogelijk zou zijn zulk een regeling te treffen.“

Zeker is dit antwoord, gelijk te verwachten was, uiterst voorzichtig en diplomatisch gesteld. Zoolang de arbeid der Grondwetsherziening nog niet is afgevoerd en de Regeering nog niet in staat is geweest van de resultaten van dien arbeid kennis te nemen, kon de Minister moeilijk een stellige toezegging doen. Of het mogelijk zal zijn een afdoende oplossing van dit vraagstuk te vinden, hangt toch van den arbeid der Commissie af.

Maar wel blijkt uit deze verklaring tweerlei.

Vooreerst, dat de Regeering de ingebrachte bezwaren tegen den bestaanden toestand als juist erkent. Van eenige poging om dien toestand te verdedigen, is geen sprake. Ook de Minister acht afdoende regeling van dit vraagstuk beslist noodzakelijk. En waar een der voornaamste grieven tegen de bestaande regeling juist daarin bestond, dat aan de Gereformeerde Kerken onrecht werd aangedaan, mag daaruit veilig worden afgeleid, dat de Regeering onder die „afdoende regeling“ ook herstel van grieven voor onze Kerken verstaat.

En in de tweede plaats laat de Minister in den slotzin niet onduidelijk doorschineren, dat de Regeering voornemens is bij de aanstaande grondwetsherziening een poging te wagen, om tot zulk een afdoende regeling van artikel 171 te komen. Zeker, de Minister sprak niet meer uit dan de hoop, dat dit mogelijk zou blijken. Maar wanneer een Minister zulk een hoop uitsprekt, is dit geheel iets anders, dan wanneer een paar Kamerleden dit doen. De Kamerleden, die in dit stuk „de hoop uitspreken“, dat artikel 171 bij de grondwetsherziening aan de orde zal komen, hebben over deze grondwetsherziening niets te zeggen, en de uitgesproken hoop is alleen een vriendelijk verzoek aan de Regeering om dit te doen. Maar als een Minister, die zelf lid der Regeering is, welke de voorstellen tot grondwetsherziening zal indienen, verklaart: ik acht afdoende regeling van deze zaak metterdaad noodzakelijk en ik hoop, dat de aanstaande grondwetsherziening ons deze regeling brengen zal, dan is dit niet een wensch of vage verwachting, maar dan ligt hierin opgesloten, dat de Regeering een ernstige poging wil doen, om te zien of zulk een afdoende regeling te treffen is. Anders zou zulk een antwoord een serieus Staatsman onwaardig zijn geweest. Een Regeering, die het voornemen had artikel 171 bij de grondwetsherziening juist niet te behandelen, zou zich zeker niet hebben uitgelaten gelijk deze Minister deed.

Wil men de betekenis dezer verklaring nog beter op haar waarde leeren schatten, dan lette men op wat dezer dagen in de Eerste Kamer is geschied. Toen van anti-revolutionnaire zijde gevraagd werd om wederinvoering der doodstraf, verklaarde de Minister van Justitie, dat hij de noodzakelijkheid van de wederinvoering der doodstraf niet erkende, en daarom van de Regeering ook geen voorstel te wachten was om de doodstraf weer in te voeren. Juist door deze tegenstelling zal te beter uitkomen, waarom de verklaring van den Minister van Financien ten opzichte van Artikel 171 ons bevrediging schonk. Bij dit artikel toch sprak de Minister juist omgekeerd uit, dat hij de noodzakelijkheid van een afdoende regeling volmondig erkende, en hoopte, dat zij bij de a. s. Grondwetsherziening tot stand zou kunnen komen.

Nu uit deze verklaring van den Minister, aan wiens woord we 't meest hechten omdat hij in de eerste plaats bij dit vraagstuk betrokken is, de goede gezindheid der Regeering bleek om tot een oplossing van dit vraagstuk te komen, scheen het ons minder wenschelijk, dat de Synode zich opnieu met een verzoekschrift tot de Regeering zou wenden. We achten het beter, dat onze Kerken eerst de voorstellen der Regeering zouden afwachten, om dan te oordeelen, in Synodale vergadering, in hoeverre deze voorstellen onze grieven uit den weg namen. Meenen anderen echter,

dat een vernieuwde aandrang, namens onze Kerken op de Regeering uitgeoefend, niet overbodig is, dan laten we ieder in dit oordeel vrij. Eenige principieele quaestie is hierbij niet in het geding. Het geldt voor ons alleen een daad van hoffelijkheid tegenover een ons welgezinde Regeering.

Reeds de onderstelling, waarvan Ds. Wijers uitgaat, dat de Indische Staatskerk als een schijnkerk te beschouwen zou zijn, komt ons, zoo schreven we, minder juist voor. De eenige grond, dien Ds. Wijers hiervoor aanvoert, is dat de predikanten der Kerk door de Overheid benoemd worden en een zelfstandige kerkelijke organisatie ontbreekt. Nu is zeker deze staats-inmenging in de zaken der Kerk sterk af te keuren, en dat het karakter der Kerk daardoor ernstige schade lijdt, spreekt wel van zelf. Maar men vergeet niet, dat aanvankelijk in de meeste Kerken der Reformatie de Overheid eigenlijk alles in de Kerk te zeggen had; dat in Duitschland en in Zwitserland van eenige zelfstandigheid der Kerk geen sprake was; dat de Overheid niet alleen de predikanten benoemde en verplaatste, maar ook de tucht oefende en zelfs de armenzorg geheel aan zich trok; en dat toch niemand zal zeggen, dat deze Protestantse Kerken daarom schijnkerken zijn geweest. Integendeel, we eeren deze Kerken nog altoos als ware Christelijke Kerken, al zijn we voor de gebreken, die haar aankleefden, niet blind. Nu zijn zeker de gevallen niet volkomen gelijk, in zooverre de Overheid destijds publiek belijdenis deed van de Protestantse religie, terwijl de Overheid die de Indische Staatskerk in het leven riep, een neutraal karakter droeg. En evenzeer maakt hier onderscheid, dat deze vroegere Protestantse Kerken een kerkelijke belijdenis hadden, waaraan de predikanten gebonden waren terwijl de Indische Staatskerk zulk een belijdenis mist. Maar ook al maakt dit zeker een groot onderscheid, het argument dat een Kerk, die door de Overheid min of meer geregeld wordt, daarom reeds een schijnkerk zou moeten zijn, is zeker niet juist. Een schijnkerk is een vereniging of instituut, dat zich wel een kerk noemt, maar geen de minste realiteit van een Christelijke Kerk meer in zich heeft. Een doop, door een schijnkerk bedien, zou ook niet meer als christelijke doop erkend mogen worden. En we betwijfelen of Ds. Wijers zoover zou durven gaan, van degenen, die in de Indische Staatskerk gedoopt zijn, als ongedoopten te beschouwen. Natuurlijk zeggen we dit niet, om daarmede den bestaanden toestand in de Indische Staatskerk ook maar eenigzins goed te pleiten. Volgens ons Gereformeerd Kerkrecht behoort de roeping en uitzending van predikanten niet door de Overheid, maar door de Kerk zelf te geschieden, en vooral wanneer de Overheid een neutraal standpunt inneemt, is zulk een bemoeiing van de Overheid met de zaken der Kerken ongeoorloofd. Maar hoezeer de Staatskerk in Indië ons daardoor voorkomt een verbasterde en gedeformeerde kerk te zijn, toch is een gedeformeerde kerk daarom nog geen schijnkerk. Zelfs een lichaam, dat geheel krank is, is daarom nog geen schijnlichaam geworden.

Maar al laten we dit vraagstuk verder rusten, van meer belang is de vraag, hoe Ds. Wijers zich voorstelt, dat nu uit deze „schijnkerk“ weer een ware kerk moet worden geboren. Naar het ons voorkomt, kan die vraag op Gereformeerd standpunt niet moeilijk te beantwoorden zijn. Historisch beschouwd is er in Indië eenwienal een Gereformeerde Kerk geweest, die op den grondslag der Gereformeerde belijdenis heeft gestaan en met de Gereformeerde Kerken in Nederland ten nauwste verbonden was. Wil men dus de Christelijke Kerk in Indië herstellen, dan behoort de lijn der continuïteit te worden opgezocht en deze Gereformeerde Kerk weer te worden hersteld. En tot hetzelfde resultaat komt men, wanneer men let op de personen, uit wie deze Kerk moet worden opgebouwd. Immers deze personen, die nu tot de Indische Staatskerk worden gerekend, zijn voor het overgrote deel Europeanen, die uit Nederland afkomstig zijn, daar reeds tot een protestantse Kerk behoord hebben en, voor zoover ze waarlijk geloovig zijn, ook met de belijdenis der Kerk hebben ingestemd. Willen ze in Indië zich nu weer opnieu tot een Kerk vereenigen, dan spreekt het ook vanzelf, dat ze beginnen met deze belijdenis weer aan hun kerkelijk instituut ten grondslag te leggen. Gesteld dat een groep kolonisten naar Zuid-Afrika gaat en daar een kerk institueert, dan zal niemand er aan denken, dat ze nu een andere belijdenis gaan opstellen. De Engelsche kolonisten in Amerika hebben de belijdenis der Engelsche Kerk meegenomen, de Duitse kolonisten de Augsburgsche confessie, de Nederlandsche kolonisten de drie Formulieren van Eenigheid. Evenzoo is geschied in Zuid-Afrika, waar de Dopperskerk en de Nederduitsch Gereformeerde Kerk de belijdenisschriften der Gereformeerde Kerken in Nederland als akkoord van kerkelijke gemeenschap hebben aangenomen. En ons is althans niet één kerk bekend, onder kolonisten ontstaan, die aan het feit, dat men in de kolonie een nieuwe Kerk stichtte, het recht omtrentende om ook een nieuwe belijdenis op te stellen of de belijdenis der Kerk, vanwaar men was uitgegaan, door een andere belijdenis te vervangen. In alle landen, waar dusver kolonies werden gesticht, was regel, dat de kolonisten ieder naar de Kerk, vanwaar hij was uitgegaan, zich aanvoegden tot een Kerk, die de oorspronkelijke belijdenis der moederkerk behield. Natuurlijk niet, alsof latere wijziging in die belijdenis daarom niet geoorloofd zou wezen. Maar het uitgangspunt was, dat men dezelfde belijdenis aannam. Hoe kon dat ook anders?

Toen men uit het moederland vertrok, had men in die belijdenis de uitdrukking gevonden van zijn geloof, en omdat men in een nieuw land zich vestigde, kon de inhoud van dit geloof toch niet veranderd wezen. Moelijkheid was er alleen, wanneer, een enkele Gereformeerde kwam te wonen in een land, waar alleen de Lutherse Kerk, of een Lutherse waar alleen Gereformeerden gevonden werden. Maar in de praktijk koste men deze moelijkheid op, niet door dan de Gereformeerde of Lutherse belijdenis af te schaffen, maar door zulk een „eenling“ als bijwoner in de Kerk op te nemen en hem behoudens zijn geloofsovertuiging tot de gemeenschap der Kerk toe te laten. Als „vasterkerken“ kan men dat doen zonder zijn eigenaardig karakter in te boeten.

Ds. Wijers meent daarentegen, dat de geloovigen in Indië zich behooren te vereenigen op den grondslag van de Apostolische Geloofsbelijdenis, waaraan dan nog twee artikelen moeten worden toegevoegd, n.l. 1. dat de Heilige Schrift Gods onfeilbaar Woord is als regel voor geloof en wandel, en 2. dat het bloed van Gods eengeboren Zoon ons reinigt van alle zonde. Ieder, die het met deze belijdenis eens is, behoort dan bij deze Algemeene Indische Kerk zich aan te sluiten, en zoo zou een Christelijke Kerk in Indië ontstaan, die alle geloovigen kan omvatten. Later zou deze belijdenis dan desnoods kunnen uitgebreid worden, maar het uitgangspunt van de nieuwe ontwikkeling zou in de Apostolische Geloofsbelijdenis moeten liggen.

Nu begrijpen we zeer goed, dat onze hooggeschatte broeder, wiens ruim hart we kennen en die liefst alle geloovige Christenen weer in één Kerk zou vereenigen, niet dit niet beter te kunnen doen dan door terug te keeren naar het „algemeen Christelijk geloof“, dat nog door ieder Christen beleiden wordt. Maar hij is aan den anderen kant toch te goed Gereformeerd om niet te gevoelen, welke ernstige bezwaren aan dit standpunt verbonden zijn. Ook in Europa heeft dezelfde drang van het broederhart er telkens toe geleid om te zeggen: schaf toch alle afzonderlijke geloofsbelijdenissen af en keer terug tot de oorspronkelijke belijdenis der Christelijke Kerk, waarmee alle Christelijke Kerken het eens zijn. Maar de praktijk heeft geleerd, dat dit op niet anders neerkwam, dan dat naast de vele Kerken nog weer een nieuwe Kerk ontstond, die zich nu de „algemeene Kerk“ noemde, maar in werkelijkheid niets dan een nieuwe secte was. En evenmin als dit ideaal in Europa kon verwezenlijkt worden, zal het in Indië te verwezenlijken zijn. Trouwens, te begeren zou dit ook niet wezen, want dan zou de Kerk in Indië moeten terugkeeren naar de eerste periode der naiviteit, toen het Christelijk geloof nog in zijn kinderjaren verkeerde. Onder de leiding des Heiligen Geestes heeft de Kerk al die eeuwen steeds rijker en voller de waarheid ingedacht en beleiden. Door strijd en worsteling met allerlei in de Kerk opgekomen ketterij is het inzicht der Kerk in de waarheid verdiept en is haar belijdenis diensgevolge verrijkt geworden. Hier geldt het woord des Apostels: toen ik een kind was, sprak ik als een kind, maar nu ik een man geworden ben, heb ik teniet gedaan wat eens kinds was. Hoe zal men dan de Kerk in Indië weer als een kind laten optreden? Men zou daarmede miskennen heel den arbeid der Christelijke Kerk van twintig eeuwen, heel den wadom en groei, dien de Heilige Geest haar geschenken heeft, om weer te keeren tot de „eerste beginselen“. Gesteld nu zelfs, dat men dit wilde op missionair gebied, waar men te doen had met bekeerden uit de heidenen, dan zou daartegen toch het bezwaar moeten worden ingebracht, dat de Kerk, die het Evangelie predikt aan deze Heidenen, hun toch den vollen schat der waarheid heeft mede te deelen, dien ze van God ontvangen heeft. Maar wanneer men een Kerk institueeren wil uit Europeanen, die toch meeleven in den strijd der geesten van onzen tijd, die zelf reeds met de verschillende richtingen op religieus gebied in aanraking zijn gekomen en een eigen overtuiging bezitten, hoe zal men dan al deze Christenen in één kerk vereenigen kunnen op grond van de Apostolische geloofsbelijdenis? Als morgen een roomsche zich aanmeldt, zal men hem moeten ontvangen, want deze Apostolische geloofsbelijdenis wordt ook door hem aanvaard. Als een Bapstist toegang vraagt, zal het hem niet kunnen worden geweigerd, want deze geloofsbelijdenis zal ook hij onderschrijven. Evenzoo zal moeten geschieden met een Arminiaan, een voorstander der Apostolische kerk, een Sabbatist, een Darbist, die alle ambten verwerpt, een Kwaker, die van geen sacramenten weten wil. Al deze geloovigen, die elk op zijn beurt met deze belijdenis zullen instemmen, zouden dan in deze Algemeene Christelijke Kerk worden opgenomen, en ze zouden geen dag bij elkander zijn, of het zou een Babel van verwarring worden, waarin ieder zijn eigen zin zou willen doorzetten. En nu zegge men niet, dat we overdrijven, want dat in de praktijk toch zeker geen Roomsche zich bij deze Kerk zou aansluiten. Zeker is dit juist, maar daaruit blijkt dan ook, dat zulk een Algemeene Christelijke Kerk nooit te realiseren is. Men zou dan de rijke historische belijdenis zijner Kerk hebben prijsgegeven om tot de eerste beginselen weer te keeren, zonder daarmede een stap verder te zijn gekomen tot de realisering der algemeene Christelijke Kerk, en het gevolg zou alleen wezen, dat men een klein groepje van protestantse geloovigen verzamelde, onder wie dan toch al spoedig weer verschil van meening zou ontstaan, juist omdat een duidelijk geformuleerde belijdenis ontbrak.

Het is op dien grond, dat we zeer ernstige bezwaren hebben tegen de wijze, waarop herstell

waarop herstell om af hem iver, c weer Maar we in warmte toch ee voorste Dit i deze p blad a actief l uitvoer een tw legen, dusver reforme bedienis ontving op raad de Apo slag aan Christel deze ge we for dat, ni maar le meerde tot zulk gegaan. herkerb Kerken band be waar di is geen i deze br meensch alle gelo gemeent Gereform der Geref verband in de jor een belij ondersch „iets ruit Kerken, alleen de ook een Baptist, l en daaro nooit het Want da Christelij schap sta Ook het Artikel I men in i landsche met deze deze midd de belijde onze vade gehad, m en avonde niet afide buitenland zaken, is g gemeensch Kerk, in o die de bel gegeven.

Dat De nieuwe Kt zelfs de i bevestigd moeilijk g beginselen begrijpen, vallen kun altoos mo Kerkrecht zijn toch mogen wo de uiterste schreden goeng mak Kerk te gelegenheid het kerkv Kerken br formeerde en bevestig Wijers n.l. plaatsje in Indië het d om tot d Christelijke consequenti o.a. ook te l meerde Ke om deze Cl formeerde l wanverhoud wanneer d Kerk in d daar het W dienen,“ an diemaren de Gelukkig staat naar dan gelegen zaken rustig twijfelen ni arbeid zal sprekend m tot rijper in

Nu bij de in de Herv o het is, de meente te i een wel g Gereformee de leidende in eere herst de meeste p de verkiezin kiescollege, gemeente ge kerkeraad h in den groo de volkskou en het door kent. En o